

Πεντηκοστάριον Χαρμόσουν

Τὸ Ταξίδι Συνεχίζεται
μέσα στὸ Φῶς τῆς Ἀναστάσεως
πρὸς τὴν Δόξα τῶν Ἑσχάτων

■ † Κυριακὴ τῶν Ἁγίων 318 Πατέρων

Ἡ ὀρθὴ Πίστη χρειάζεται καὶ ὀρθὸ Βίον*

Ἁγίου Νεοφύτου τοῦ Ἐγκλείστου

Ἀδελφοί καὶ Πατέρες!...

Σήμερα εἶναι μιὰ Ἑορτὴ μεταξύ δύο φωτεινῶν καὶ σωτηριῶν Ἑορτῶν (τῆς Ἀναλήψεως καὶ τῆς Πεντηκοστῆς). Σήμερα, μεταξύ δύο μεγάλων μέχρι τὸν Οὐρανὸ πανηγύρεων παρουσιάζονται οἱ **πολύφωτοι ἀστέρες**. Σήμερα, μεταξύ τῶν δύο ἄρμάτων ποὺ ἔχουν δρόμο τὸν Οὐρανό, ἐμφανίζονται τριακόσιοι δεκαοκτῶ ἄρματηλάτες, ὄχι βέβαια γιὰ νὰ διευθύνουν τὴν ὀρμὴ αὐτῶν τῶν δύο κατευθυνομένων ἄρμάτων, ἀλλὰ γιὰ νὰ διευθύνουν αὐτοὺς ποὺ ἀπιστοῦν γιὰ Ἐκείνους ποὺ ἔχουν ἀνεβεῖ ἐπάνω στὰ ἄρματα, καὶ νὰ τοὺς ὀδηγήσουν στὴν Πίστη, γιὰ τὸ ὅτι **τὸ μὲν ἓνα ἄρμα** ἀνέβασε ἀπὸ τὴν γῆ πρὸς τὶς οὐράνιες ἀψίδες καὶ τοὺς κόλπους τοῦ Πατέρα ἀπὸ τὴν γῆ τὸν σαρκοφόρο Θεὸ Λόγο, **τὸ δὲ ἄλλο ἄρμα**, ὅτι τὸν «ἄλλο Παράκλητο» (Ἰωάν. ιδ' 16) (τὸ Ἅγιο Πνεῦμα), ἀντὶ γιὰ τὸν Χριστὸ ποὺ ἀναλήφθηκε, Τὸν κατέβασε ἀπὸ τὸν Οὐρανὸ «σὰν ἄνεμος ποὺ φυσοῦσε δυνατὰ» (Πράξ. β' 3), γιὰ νὰ ἐκπληρωθῆ ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ ποὺ ἔλεγε, ὅτι «σὰς συμφέρει νὰ φύγω ἐγώ. **Γιατί**, ἂν ἐγὼ δὲν φύγω, δὲν θὰ ἔλθῃ σ' ἐσὰς ὁ Παράκλητος, ἐνῶ ἂν πάω ἐκεῖ θὰ Τὸν στείλω σ' ἐσὰς. **Καὶ** ὅταν ἔλθῃ Ἐκεῖνος, θὰ ἐλέγξῃ τοὺς ἀνθρώπους γιὰ τὴν ἁμαρτία, γιὰ τὴν δικαιοσύνη καὶ γιὰ τὴν κρίση» (Ἰωάν ιε' 7-8).

Αὐτά, λοιπόν, ποὺ συνέβησαν μὲ τὴν ἀπόφαση τοῦ Πατέρα, δηλαδή ὁ μὲν Χριστὸς ποὺ ἀνέβηκε μὲ ἀπερίγραπτο τρόπο μὲ τὴν σάρκα Του ἐπάνω σὲ ἄρμα νέφους, τὸ δὲ Πνεῦμα ποὺ κατέβηκε μὲ ἀκατάληπτο τρόπο μὲ ἦχο «σὰν ἄνεμος

πὸν φυσοῦσε δυνατὰ» (Πράξ. β' 2) καὶ μοίρασε πύρινες γλῶσσες στοὺς μνημένους τῆς Χάριτος, αὐτὰ ἔπρεπε **νὰ ἐρμηνευθοῦν**, γιὰ νὰ ἔχη ὀρθὴ Πίστη «κάθε ἄνθρωπος ποὺ ἔρχεται στὸν κόσμον» (Ιω. α' 9).

Ὅμως αὐτὸ τὸ καλὸ τὸ φθόνησε ὁ σατανᾶς καὶ τὸ σκότισε πολὺ καὶ ἔσπειρε ζιζάνια ποικίλων **αἱρέσεων** καὶ συνέλαβε ἔτσι πάρα πολλοὺς καὶ ἀντὶ «ὄλοι νὰ γίνουν καὶ νὰ εἶναι καὶ νὰ λέγωνται Χριστιανοί», ἀποφάσισαν νὰ εἶναι καὶ νὰ λέγωνται αἰρετικοί, δηλαδὴ Ἀρειανοὶ καὶ Νεστοριανοὶ, Μακεδονιανοὶ καὶ Ἰακωβίτες καὶ αὐτοὶ καὶ ἐκεῖνοι, τῶν ὁποίων τὰ δυσώδη ὀνόματα καὶ μιὰρὰ δόγματα δὲν εἶναι αὐτῆς τῆς στιγμῆς νὰ τὰ λέμε καὶ νὰ τὰ γράφουμε. **Γ**ιατὶ τότε ὑπῆρχε μεταξὺ τῶν πιστῶν καὶ τῶν ἀπίστων πολὺς καπνός, διαμάχη καὶ ἔριδα καὶ σκάνδαλα.

Γι' αὐτὸ καὶ μεταξὺ τῆς Ἀναλήψεως τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Καθόδου τοῦ Παρακλήτου συγκεντρώθηκαν, κινούμενοι ἀπὸ τὸν Θεὸ καὶ μὲ διαταγὴ τοῦ βασιλιᾶ, στὴν Μητρόπολη τῆς Νίκαιας, οἱ ἔνδοξοι αὐτοὶ Πατέρες, σὰν φωτεινοὶ ἀστέρες καὶ δραστήριοι γεωργοὶ καὶ ἐνάρετοι κυβερνήτες καὶ καλοὶ ποιμένες, καὶ μείωσαν βέβαια αὐτοὶ οἱ ἀστέρες τὸ σκοτάδι τῆς ἀσεβείας, ἀλλὰ ξερίζωσαν καὶ ὡς γεωργοὶ τὰ ἀγκάθια τῆς βλασφημίας καὶ ἀντιμετώπισαν ὡς κυβερνήτες τὰ κύματα τῶν αἱρέσεων καὶ ἔβγαλαν ἔξω ὡς ποιμένες καὶ ἀφώρισαν καὶ ἐδίωξαν μακριὰ ἀπὸ τὰ πρόβατα τοὺς λύκους καὶ δικαίως, ρίχνοντάς τα κάτω, κατεπάτησαν τὰ φλύαρα δόγματά τους. **Δ**ὲν ἐπέτρεψαν νὰ λέγωνται ὁ Υἱὸς καὶ τὸ Πνεῦμα κτίσματα, ὅπως ὥρισαν ἐκεῖνοι μὲ τὸ κακὸ τους φρόνημα, ἀλλὰ καλὰ καὶ ἅγια, μὲ τὸ Σύμβολο τῆς Πίστεως, μὲ δυνατὴ φωνὴ καὶ ὁμόφωνα, ἐκήρυξαν τὸν Υἱὸ καὶ τὸ Πνεῦμα κτίστη καὶ συντηρητὴ τοῦ κόσμου καὶ ὁμοούσιο μὲ τὸν Πατέρα. **Κ**αὶ ἐμεῖς ἔτσι πιστεύσαμε καὶ πιστεύουμε, σύμφωνα μὲ τὴν θεόπνευστη Παράδοσή τους.

* * *

Καὶ εἶναι βέβαια ἡ Πίστη μας καλὴ καὶ ὀρθὴ καὶ ἄμεμπτη καὶ ἐκτὸς ἀπὸ αὐτὴν δὲν ὑπάρχει ἄλλη. **Ἡ** ὀρθὴ Πίστη ὅμως χρειάζεται καὶ ἔργα ἄξια τῆς Πίστεως, ὥστε ὅπως ἀκριβῶς δύο ἐκλεκτὰ βόδια ποὺ τὰ ἔχει ζευξέει ὁ Θεός, τὰ Ἔργα νὰ συμφωνήσουν μὲ τὴν Πίστη, καὶ ἀπὸ αὐτὰ νὰ γίνεται ζωηφόρα ἢ καλλιέργεια.

Ὅταν ὅμως δὲν ἔχουμε ὀρθὴ Πίστη καὶ εἶναι ρυπαρὸς ὁ βίος μας, τότε μοιάζουμε μὲ κάποιον πολὺ ἄφρονα ἄνθρωπο ποὺ ἔξευξε χοῖρο μὲ βόδι καὶ προσπαθεῖ νὰ σπείρη καὶ νὰ καλλιεργήσῃ καὶ νὰ τραφῇ ἀπὸ αὐτὰ καὶ νὰ ζήσει καὶ νὰ γλιτώσῃ ἀπὸ τὸν θάνατο.

Αὐτόν, οἱ ἄνθρωποι ποὺ φοβοῦνται τὸν Θεὸ καὶ ζοῦν στὴν γῆ, καὶ οἱ Ἄγγελοι, βλέποντάς τον θὰ γελάσουν καὶ θὰ ποῦν: «**Ε**λάτε νὰ δεῖτε ἓναν ἄνθρωπο ποὺ εἶναι ἐκτὸς ἑαυτοῦ καὶ παράφρονας, πὼς ἔξευξε στὸ βόδι χοῖρο καὶ νομίζει, ὅτι θὰ σπείρη καὶ θὰ καλλιεργήσῃ μ' αὐτὰ καὶ

θα ζήση». **Και** ἐὰν τοῦ ποῦν: «**Τί** κοπιάζεις ἄδικα, ἄνθρωπε; **Δὲν** καταλαβαίνεις τί κατηγορία καὶ γέλιο προξενεῖς γιὰ τὸν ἑαυτό σου; **Πρέπει** νὰ ξέρης, ὅτι δὲν συμφωνεῖ τὸ βόδι νὰ καλλιερῆγῇ μὲ τὸν χοῖρο. **Διότι** μόνο τοῦ βοδιοῦ ἔργο εἶναι τὸ νὰ σέρνῃ τὸ ἄροτρο καὶ νὰ ἀνοίγῃ ἀυλάκι καὶ νὰ γίνεται ἡ σπορὰ καὶ ἡ καλλιέργεια, τοῦ δὲ χοίρου τέχνη εἶναι τὸ νὰ σκάβῃ μὲ τὴν μύτη του καὶ νὰ κυλιέται

στὸν βόρβορο καὶ ὅταν ἔλθῃ ὁ καιρός, νὰ σφάζεται μὲ μαχαίρι».

Και ἐκεῖνος, ἀντὶ νὰ δεχθῇ τὰ ὅσα τοῦ εἶπαν καὶ νὰ ξεχωρίσῃ τὸ ζευγάρι, μᾶλλον κοροϊδεύοντας καὶ ὅλος εὐχαρίστηση, λέει: «**Ναί**, ναί, ἐσεῖς δὲν γνωρίζετε τί ἡδονὴ καὶ εὐχαρίστηση μοῦ δίνει αὐτὸ τὸ ζευγάρι».

* * *

Ἔτσι λοιπὸν παρομοιάζονται αὐτοὶ πὺν στὴν ὀρθὴ Πίστη ἔξευξαν τὸν ρυπαρὸ βίον τοῦ χοίρου καὶ ὑποδουλώθηκαν στὴν ἁμαρτία. **Εὐχαρίστηση** καὶ ἡδονὴ λογαριάζουν τὴν ἁμαρτία, ἡ ὁποία προξενεῖ πικρὴ κόλαση, καὶ ὅσους τοὺς συμβουλεύουν νὰ μετανοήσουν, πολλές φορές καὶ τοὺς ἐχθρεύονται ἢ ἀπὸ πῶρωση κοροϊδεύουν τὰ λόγια τους καὶ τοὺς περιπαίζου, ἢ καὶ δὲν προσέχουν καθόλου στὴν δύναμη τῶν λεγομένων.

Ὅμως, λέει ὁ Θεὸς μὲ τὸ στόμα τοῦ Ἡσαΐα, πὼς «παχύνθηκε ἡ καρδιὰ αὐτοῦ τοῦ λαοῦ καὶ μὲ τὰ αὐτιά τους ἄκουσαν βαριά καὶ ἔκλεισαν τὰ μάτια τους, γιὰ νὰ μὴ δοῦν μὲ τὰ μάτια τους καὶ ἀκούσουν μὲ τὰ αὐτιά τους καὶ τὰ ἐννοήσουν μὲ τὴν καρδιά τους καὶ μετανοήσουν καὶ τοὺς θεραπεύσω», ἀλλὰ θέλουν, λέει, νὰ παραμείνουν ἔτσι στὴν ἁμαρτία μέχρι πὺν «νὰ ἐρημωθοῦν οἱ πόλεις, γιὰτὶ δὲν θὰ ἔχουν κατοίκους καὶ ἡ γῆ θὰ ἐγκαταλειφθῇ ἔρημη» (Ἠσ. τσ´ 10-11).

Αὐτὸ ἀκριβῶς βλέπουμε, ὅτι ἔπαθε καὶ τὸ νησί μας αὐτό, ἡ Κύπρος, καὶ πολλὰ σπῖτια καὶ ὅλες σχεδὸν οἱ κωμοπόλεις ἔμειναν ἔρημες ἀπὸ ἀνθρώπους καὶ ἀκατοίκητες. **Ἐπάρχουν**, λέει, «σπῖτια μεγάλα καὶ ὠραῖα, καὶ δὲν θὰ ὑπάρξουν κάτοικοι γι' αὐτά, καὶ ὅποιος σπέρνει ἔξι ἀρτάβες θὰ λάβῃ ὡς ἀπόδοση τὸ μισὸ ἀπ' αὐτές, τρία μέτρα» (Ἠσ. ε´ 9-10).

Και αὐτὸ γιὰ πολλὰ χρόνια ἐμεῖς τὸ πάθαμε, ὅμως οὔτε ἔτσι ἀναγνωρίσαμε τί καρποφόρησαν τὰ χέρια μας, οὔτε κατανοήσαμε μέσα στὴν καρδιά μας ἀπὸ πὺν ἄραγε καὶ μὲ ποιὸν τρόπο μας συνέβῃ αὐτὴ ἡ κάκωση, οὔτε ἀκούσαμε Αὐτὸν πὺν μᾶς καλοῦσε καὶ ἔλεγε «ἐπιστρέψτε πρὸς Ἐμένα καὶ θὰ στραφῶ πρὸς ἐσᾶς» (Ἠσ. με´ 22, Ζαχ. α´ 3, Μαλ. γ´ 7),

ἀλλὰ ὁ καθένας ἔταξε στὸν ἑαυτό του, ὡς νόμο δικό του, τὸ δικό του θέλημα καὶ ἀμαρτάνει ὅπως θέλει, καὶ δὲν φέρνει στὴν μνήμη του οὔτε τὸν θάνατο, οὔτε τὸν Θεό, οὔτε τὴν Κρίση.

Καὶ αὐτὰ τὰ γράφουμε, ὄχι λέγοντάς τα τυχαῖα, ἀλλὰ ἀπὸ καρδιὰ γεμάτη θλίψη, πὸ ἐπιθυμεῖ τὴν σωτηριώδη ἐπιστροφή τοῦ καθενὸς καὶ τὴν μετάνοια, γιὰ νὰ μὴν λυπεῖται, ἀλλὰ μᾶλλον νὰ εὐφραίνεται ὁ Θεὸς γιὰ τὰ ἔργα μας καὶ νὰ μᾶς ἀναδείξει μὲ τὴν Χάρη Του μετόχους τῆς αἰώνιας εὐφροσύνης καὶ βασιλείας Του, γιὰτι σ' Αὐτὸν ἀρμόζει κάθε δοξολογία, τιμὴ καὶ προσκύνηση, στὸν Πατέρα καὶ στὸν Υἱὸ καὶ στὸν Ἅγιο Πνεῦμα συνεχῶς, τώρα καὶ πάντοτε καὶ στοὺς ἀτέλειωτους αἰῶνες.

(*) Ἁγίου Νεοφύτου τοῦ Ἐγκλείστου, *Κατήχηση ΙΕ'.* *Γιὰ τοὺς ἁγίους Πατέρες τῆς Συνόδου τῆς Νικαίας καὶ γιὰ τὴν Ὁρθόδοξη Πίστη, γιὰ τὴν ὁποία δογματίσαν καὶ ὅτι ἡ ὀρθὴ Πίστη χρειάζεται καὶ ὀρθὸ βίο.* Συγγράμματα, τόμος Β', σελ. 269-272. ἔκδοσις Ἱερᾶς Βασιλικῆς καὶ Σταυροπηγιακῆς Μονῆς Ἁγίου Νεοφύτου, Πάφος 1998.

- Ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ βιβλίο «Ἀπὸ τὴν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ στὴν Πεντηκοστή», Μετάφραση: Γεώργιος Β. Μαυρομάτης, Ἐκδόσεις «Ἄρμος».
- Ἐπιμέλ. ἡμετ.